

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **H. S.N. N.**
bytem K. 2905/2, B.
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem
sídlem Opletalova 25, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13.6.2018, č.j. MV-44753-5/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13.6.2018, č.j. MV-44753-5/SO-2018, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta, sídlem Opletalova 25, Praha.
- III. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13.6.2018, č.j. MV-44753-5/SO-2018, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 15.2.2018, č.j. OAM-23412-23/DP-2016, jímž byla podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že doložené výpisy z účtu potvrzené zaměstnankyní banky prokazují stálost a pravidelnost žalobcových příjmů v zákonem požadované výši. Žalobce je studentem a pravidelně jej podporuje jeho otec. Ze správního spisu neplyne, že by žalobce a jeho otec měli zatěžovat sociální systém a správní orgány se ani tímto hlediskem nezabývaly. Pokud jde o podmínku pravidelnosti příjmů, ta je zákonem stanovena pouze u povolení k trvalému pobytu, nikoli k dlouhodobému pobytu; k tomu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29.1.2015, č.j. 10 Azs 245/2014-42, se kterým se žalovaná k odvolací námitce nevypořádala.
3. Pokud jde o výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 31.10.2017, ta podle žalobce neobsahuje konkrétní důvody nedostatečnosti doložených dokladů. Žalovaná se podle žalobce v této otázce odchýlila od své rozhodovací praxe. Žalobce opakovaně uváděl, že má za to, že veškeré vady byly odstraněny a že považuje žádost za bezvadnou; tímto žalobce deklaroval nedostatečnost poučení a de facto vyzval prvostupňový orgán ke splnění jeho povinnosti dle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalobce, resp. jeho právní zástupce, vždy reagoval na výzvy řádně a včas a doložil veškeré dokumenty, k jejichž doložení byl vyzván. Z postupu prvostupňového orgánu vyplynulo, že žádost je kompletní; pokud prvostupňový orgán neshledal vytýkanou vadu žádosti za odstraněnou, nebyl ani oprávněn pokračovat v přerušném řízení.
4. Pokud jde o doložení dokladů v odvolacím řízení, tak důvody, proč žalovaná neakceptuje dříve doložené příjmy plynoucí ze smlouvy o poskytování poradenských služeb, se žalobce mohl dozvědět, především s ohledem na nedostatek výzvy prvostupňového orgánu, až v meritorním rozhodnutí. Žalovaná tedy měla s ohledem na okolnosti případu vzít nově doložené doklady v potaz. Neakceptování doložených dokladů také odporuje správní praxi žalované, k čemuž žalobce odkazuje na jiné rozhodnutí žalované a i na tomto místě namítá porušení zásady legitimního očekávání.
5. Žalobce dále namítá porušení § 174a zákona o pobytu cizinců a odkazuje na § 2 odst. 4 správního řádu, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a judikaturu Nejvyššího správního soudu; správní orgány byly povinny posuzovat přiměřenost rozhodnutí. Žalobce k tomu upozorňuje na svůj uprchlický status.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

7. Žalovaná nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
8. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem. Žalovaná navrhla, aby zdejší soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě zdejší soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za splnění podmínek vyplývajících z § 51 odst. 2 s.ř.s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.
11. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny s tím, že žalobce nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
12. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce prvostupňovému orgánu v návaznosti na výzvu dne 11.1.2017, č.j. OAM-23412-4/DP-2016, doložil dne 4.4.2017 výpis ze systému internetového bankovníctví provozovaného bankou ČSOB za období 3.9. až 30.9. 2015, říjen až prosinec 2015, leden až prosinec 2016 a leden až únor 2017.
13. Prvostupňový orgán následně žalobci doručil výzvu ze dne 31.10.2017, č.j. OAM-23412-10/DP-2016, v níž uvedl, že se jedná o neověřenou kopii výpisu z účtu za období 3.9.2015 až 31.1.2017, ze které jsou patrné pouze konečné zůstatky v jednotlivých měsících a měsíční obraty. Podle prvostupňového orgánu za doklad o zajištění prostředků prokazující úhrnný měsíční příjem pro účely žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu nelze akceptovat doklad o konečných zůstatcích a obracech na bankovním účtu, neboť tento doklad svědčí pouze o výši finančních prostředků, které žalobce měl k dispozici pouze v určitém období a nejedná se o doklad, který by prokazoval, že žalobci nebo jeho otci plyne stálý a pravidelný příjem rodiny po sloučení v prokazatelné výši. Prvostupňový orgán uvedl, že je třeba doložit doklad o příjmu tak, aby výše příjmu dosahovala součtu částek životních minim a normativních nákladů na bydlení pro žalobce a s ním společně posuzovaných osob, a to ve formě některého ve výzvě uvedeného dokladu nebo alespoň ve formě, ze které by byla patrná a prokazatelná výše příjmu, jeho stálost a pravidelnost. Usnesením ze dne 31.10.2017, č.j. OAM-23412-11/DP-2016, určil prvostupňový orgán žalobci lhůtu k odstranění vad žádosti a řízení přerušil.
14. Žalobce následně dne 5.12.2017 doložil výpis ze systému elektronického bankovníctví za období květen až říjen 2017 a dne 13.2.2018 doložil potvrzení ze dne 1.2.2018 o zůstatku na účtu ke dni 31.1.2018 a dále smlouvu o poskytování poradenských služeb ze dne 18.7.2016 společně s dodatky k této smlouvě, přičemž uvedl, že na základě této smlouvy je otci žalobce poskytována odměna ve výši 1 000 EUR měsíčně.

15. Prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí konstatoval k výpisu z internetového bankovníctví doloženému žalobcem v reakci na první výzvu prvostupňového orgánu, že tento výpis nelze považovat za doklad prokazující pravidelné a stálé příjmy cizince a lze zpochybňovat i jeho možnou věrohodnost, neboť se jedná o doklad, který nebyl vydán příslušnou bankovní institucí, nebyl jí žádným způsobem verifikován, a jedná se pouze o výtisk z internetového prostředí, přičemž prvostupňový orgán si nemůže ani žádným způsobem údaje o této skutečnosti sám ověřit. Dále uvedl, že pokud jde o následně doložený nepotvrzený výtisk z účtu z ČSOB, na něm jsou patrné pouze obraty a konečné zůstatky; podle prvostupňového orgánu je v reálných možnostech žalobce, aby si požadovaný doklad od bankovní instituce u jakékoli její pobočky v České republice v patřičné podobě opatřil (v originále nebo její verifikaci na vlastním tiskopise), a stvrdil tím tak i věrohodnost deklarovaných příjmů.
16. Žalobce v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí doložil prohlášení společnosti SCOT TRADE FZC ze dne 28.2.2018, žádost o převod finančních prostředků vystavenou Habib Bank Zurich, na základě které společnost SCOT TRADE FZE přeposílá odměnu od společnosti OMNIPOL a.s. na účet otce žalobce, prodloužení smlouvy o poskytování poradenských služeb datované k 8.3.2018 a dodatek k této smlouvě.
17. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění v době rozhodování správních orgánů, k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet 1. částek životních minim členů rodiny a 2. nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti. Za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije.
18. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
19. Zdejší soud uvádí, že ze žalobcem doložených výpisů z účtu sice vyplývají jisté pohyby finančních prostředků na účtu, když obsahují vždy v rámci každého období údaje o kreditním obratu a debetním obratu a počátečním a konečném zůstatku. Neplyne z nich však, že úhrnný měsíční příjem rodiny dosahuje zákonné výše 16 776 Kč, která byla podle prvostupňového orgánu v dané věci rozhodnou jako výše požadovaného minimálního příjmu a kterou žalobce nezpochybňuje, stejně jako nezpochybňuje skutečnost, že společně posuzovanou osobou se žalobcem je žalobcův otec. Z výpisu z účtu doloženého dne 4.4.2017 ani dne 5.12.2017 podle zdejšího soudu neplyne, že by žalobce měl příjmy v uvedené výši; když v rámci některých měsíců zůstatky na účtu nedosahovaly

požadovaného minima. Z výpisů z účtu neplyne, jaké příjmy, resp. v jaké výši, žalobci v jednotlivých obdobích plynuly.

20. Se žalobcem lze souhlasit v tom, že ze zákona neplyne podmínka pravidelnosti příjmů, která je stanovena v rámci prokazování příjmů u povolení k trvalému pobytu. Jak plyne ze žalobcem uváděného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29.1.2015, č.j. 10 Azs 245/2014-41, „*Na rozdíl od § 71 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, není pro posouzení žádosti o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny dle § 42b odst. 1 písm. d) téhož zákona stanovena podmínka pravidelnosti příjmu; tato skutečnost sice může být ve výsledném posouzení zohledněna, nikoliv však bezvýhradně vyžadována.*“. Podstatné podle zdejšího soudu však je, že žalobce nedoložil příjmy v požadované výši, což prvostupňový orgán v rámci výzev k odstranění vad žádosti ze dne 31.1.2017 a ze dne 31.10.2017 žalobci vytkl, když uvedl, že z doložených výpisů z účtu jsou patrné pouze konečné zůstatky v jednotlivých měsících a měsíční obraty; proto ani nelze souhlasit se žalobní námitkou, že pokud žalobce prvostupňovému orgánu opakovaně uvedl, že má za to, že vady žádosti byly odstraněny a že považuje žádost za bezvadnou, vyzval tím prvostupňový orgán ke splnění jeho povinnosti zakotvené v § 45 odst. 2 správního řádu. Jestliže prvostupňový orgán v uvedených výzvách žalobce vyrozuměl o tom, že nedoložil příjem v požadované výši, nelze dovozovat, že žalobce této výzvě vyhověl, pokud doložil dne 5.12.2017 obdobný výpis (toliko za jiné období) jako v podání ze dne 4.4.2017, pouze doplněný o podpis zaměstnankyně banky.
21. Jelikož žalobce ani na opakovanou výzvu prvostupňového orgánu nepředložil doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny, nelze ani dovozovat, že prvostupňový orgán pochybil, pokud pokračoval v řízení i přesto, že nepovažoval vadu žádosti (tedy překážku, pro kterou došlo k přerušení řízení) za odstraněnou. Ve výzvách k odstranění vad žádosti prvostupňový orgán zcela zjevně uvedl, jaké vady žádost vykazuje, resp. proč žalobcem doložené výpisy z účtu nelze pokládat za doklad o zajištění prostředků prokazující úhrnný měsíční příjem pro účely žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, a pokud žalobce ani opakovaně tomuto požadavku nevyhověl, nelze dovozovat, že by se mohl oprávněně domnívat, že žádost je kompletní. Prvostupňový orgán přitom poučil žalobce o tom, jakým způsobem může prokázat své příjmy či příjmy společně posuzovaných osob a jakými doklady může prokázat úhrnný měsíční příjem. Bylo na žalobci, aby příjem v zákonné výši doložil. Není pravdou, že by se žalobce důvod, pro který prvostupňový orgán neakceptuje doložené doklady, dozvěděl až v prvostupňovém rozhodnutí.
22. S ohledem na uvedené nelze jako zásadní pochybení správních orgánů vedoucí k nezákonnosti jejich rozhodnutí shledávat ani požadavek na předložení výpisu z bankovního účtu verifikovaného příslušnou bankovní institucí, který ze zákona o pobytu cizinců neplyne. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.11.2018, č.j. 7 Azs 399/2018-34, „*Akceptují-li prosté kopie listin sloužících jako důkazní prostředky civilní i správní soudy, nevidí Nejvyšší správní soud (při absenci výslovné právní úpravy v zákoně) žádný důvod, proč by toto pravidlo nemělo platit rovněž pro řízení před správními orgány... Správní orgán je při předložení zákonem požadovaného důkazního prostředku povinen hodnotit jej jako každý jiný důkaz předložený ve správním řízení, tedy v prvé řadě z hlediska jeho*

pravosti a správnosti. Co do správnosti (pravdivosti) obsahu listiny nemůže být činěn rozdíl mezi originálem a kopií listiny a správní orgán je hodnotí zcela identickým postupem. Rozdíl oproti originálu spočívá zejména v posouzení pravosti kopie, tedy v uvěření tomu, zda listinu skutečně vydal ten, o němž je to v listině tvrzeno. Jinak řečeno, předloží-li žadatel zákonem požadovaný listinný důkaz, musí správní orgán dostatečně jasným a srozumitelným způsobem zdůvodnit, proč takový důkaz nepovažuje za průkazný.“

23. Pokud žalobce namítá, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s odkazem na jiné rozhodnutí ze dne 28.1.2016, č.j. MV-5305-6/SO-2016, ve kterém žalovaná prvostupňovému orgánu vytkla nedostatečnost výzvy, tak zdejší soud považuje za dostačující, pokud žalovaná k uvedenému rozhodnutí konstatovala, že se týká jiné věci a že vzhledem k odlišnosti případu není námitka žalobce relevantní. Jak ostatně plyne z uvedeného rozhodnutí, jak jej cituje žalobce v žalobě, žalovaná v něm vytkla prvostupňovému orgánu to, že ve výzvě k odstranění vad žádosti nebylo specifikováno, jaké konkrétní vady předložené doklady o zajištění prostředků k pobytu na území vykazují a jakým způsobem je možné je odstranit. V projednávaném případě nicméně prvostupňový orgán ve výzvách k odstranění vad žalobcovy žádosti uvedl, jaké vady žádost vykazuje a jakým způsobem lze tyto odstranit; k povinnosti doložit verifikovaný výpis z účtu se již zdejší soud vyjádřil výše, stejně jako k povinnosti doložit pravidelnost příjmu.
24. Pokud žalobce namítá, že z autorizovaných výpisů z účtu doložených již před vydáním prvostupňového rozhodnutí plyne, že mu jeho otec pravidelně každý měsíc zasílá v průměru 27 000 Kč, tak podle zdejšího soudu z výpisů z účtů doložených dne 4.4.2017 ani dne 5.12.2017 neplyne, že by žalobci taková částka byla zasílána.
25. Pokud jde o smlouvu o poskytování poradenských služeb ze dne 18.7.2016 doloženou včetně dodatků č. 1 a 2 dne 13.2.2018, tak k ní již prvostupňový orgán uvedl, že z ní neplyne, že by otci žalobce jako fyzické osobě byla vyplácena odměna ve výši 1 000 EUR, neboť smlouva i dodatky jsou uzavřeny mezi společností OMNIPOL a.s. jako objednatelem a společností SCOT TRADE FZC jako poskytovatelem zastoupeným jednatelem – otcem žalobce; ve smlouvě o poskytování služeb ze dne 18.7.2016 je sice v čl. 2 odst. 1 uváděna odměna poskytovateli ve výši 1 000 EUR, nicméně poskytovatelem je společnost SCOT TRADE FZC a nikoli otec žalobce. Stejně tak pokud žalobce dne 13.2.2018 doložil potvrzení o zůstatku na účtu ve výši 3 146,67 EUR k datu 31.1.2018 vystavené dne 1.2.2018, tak podle zdejšího soudu tento dokument nedokládá úhrnný měsíční příjem rodiny v požadované minimální výši. Žalobce také neuvádí, v čem by specifické okolnosti jeho případu, které jsou podle žalobce správní orgány povinny respektovat, měly spočívat, stejně jako neuvádí, v čem shledává jejich komplikovanost a netypičnost; smyslem § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je, aby cizinec prokázal, že nebude představovat zátěž pro sociální systém, a byl to žalobce, kdo byl povinen prokázat, že úhrnný měsíční příjem rodiny dosahuje zákonné výše.
26. Pokud žalobce v rámci doplnění odvolání dokládal další listiny, tak žalovaná nepochybila, pokud v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce neprokázal a neuvedl relevantní důvody, které mu v prokázání skutečností zabránily již před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a s odkazem na § 82 odst. 4 správního řádu se těmito dokumenty dále nezabývala. Pokud žalobce dodává, že uvedené skutečnosti byly nové, tak nijak nezdůvodňuje, v čem měly být nové a proč je nemohl v řízení uplatnit již dříve.

27. Jak uvedl Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 19.1.2017, č.j. 10 Azs 206/2016- 48, „*Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že zásada koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, č.j. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS, bod 14). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, č.j. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č.j. 2 As 17/2009-60, dále srov. např. rozsudky NSS cit. v předchozím bodě). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, č.j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č.j. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, č.j. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). NSS uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc. NSS se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu stěžovatelka neuvedla žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohla doklady předložit již v řízení I. stupně...“.* Je tedy na žadateli, aby shromáždil a předložil správnímu orgánu prvního stupně potřebné podklady pro rozhodnutí. Pokud tak bez omluvitelných důvodů neučiní, jde takový postup pouze k jeho tíži.
28. V posuzovaném případě tedy žalovaná postupovala v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu a v intencích judikatury Nejvyššího správního soudu, když k dodatečně doloženým listinám nepřihlédla. Žalobce byl v průběhu správního řízení vyrozuměn o tom, jaké vady jeho žádost vykazuje a jakým způsobem má podklady k žádosti doplnit. Prvostupňový orgán žalobce také poučil, jaké následky neodstranění vad bude mít. V kontextu uvedených skutečností tak nelze souhlasit ani s námitkou, že prvostupňový orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti, jak plyne z § 3 správního řádu.
29. Pokud jde o namítanou nepřiměřenost správních rozhodnutí, tak podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
30. Judikatura Nejvyššího správního soudu dospěla k závěru, že i v případech rozhodnutí ve smyslu zákona o pobytu cizinců, kdy zákon nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí, je správní orgán povinen tuto otázku posoudit. V rozsudku ze dne 14.3.2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až*

zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“ (dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2018, č.j. 5 Azs 46/2016-53). Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že otázka charakteru pobytového oprávnění nemá na přímou aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. na povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí, žádný vliv; pokud v případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu zákon nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí, i tu je správní orgán povinen se k námitce účastníka řízení touto otázkou zabývat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2019, č.j. 9 Azs 24/2019-27).

31. Otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí se prvostupňový orgán nezabýval. Žalobce v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí upozorňoval na své rodinné vazby na území České republiky, na to, že zde má otce a rozsáhlý okruh přátel ze studií, dále uváděl, že na území svého domovského státu nemá žádné příbuzné a upozorňoval na svůj uprchlický status. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla, že v případě nesplnění podmínky stanovené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nemá prvostupňový orgán ani žalovaná povinnost posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení, a že zákonodárce vyloučil jakoukoliv diferenci stran přiměřenosti z uvedeného ustanovení, jak plyne ze zákona o pobytu cizinců.
32. Zdejší soud uvádí, že v řízení o žádosti leží primární povinnost tvrzení a důkazní na žadateli, nikoli na správním orgánu, tedy žalobce má povinnost tvrdit a doložit konkrétní skutečnosti, které svědčí o možném zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu citovaného § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který lze vnímat jako demonstrativní výčet aspektů, u nichž by negativní dopady rozhodnutí mohly být kvalifikovány jako zásah do soukromého či rodinného života. Na správních orgánech pak je posoudit míru přiměřenosti tvrzeného a doloženého dopadu, jinými slovy posoudit, zda v každém individuálním případě lze po cizinci spravedlivě požadovat, aby snášel důsledky rozhodnutí správního orgánu s ohledem na dopad do výše uvedených (některých) aspektů rodinného a soukromého života. Proto bude na žalované, aby v součinnosti se žalobcem okolnosti jeho dosavadního rodinného a soukromého života na území České republiky na základě tvrzení a důkazů žalobcem navržených posoudila, včetně žalobcem namítaného uprchlického statusu. Zároveň je však třeba zdůraznit, že obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39, „přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č.j. 7 As 112/2011-65; či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)“.
33. Zdejší soud uzavírá, že pokud žalobce ve správním řízení namítal nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života s ohledem na svoji osobní a rodinnou situaci, bylo povinností žalované se touto otázkou zabývat, což žalovaná neučinila. Rozhodnutí žalované v části týkající se posouzení zásahu do soukromého a rodinného života tak

neobstojí pro nepřezkoumatelnost. Zdejší soud proto napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IV. Náklady řízení

34. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaná nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. To náleží procesně úspěšnému žalobci. Jemu vznikly důvodně a účelně vynaložené náklady na soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, společně s náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby po 3 100 Kč, jež spočívají v převzetí věci a přípravě zastoupení a podání žaloby, společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč, to vše společně s částkou odpovídající výši daně z přidané hodnoty, kterou je zástupce povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., celkem tedy 12 228 Kč. To vše podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). K zaplacení byla žalované stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. srpna 2020

David Raus v.r.
předseda senátu

